

Comunicat de premsa

Per primer cop en la història de la Catalunya democràtica, d'abans o després de la Guerra del 1936-39, un partit espanyolista governarà en solitari la Generalitat de Catalunya. La raó principal d'aquest fet és que les forces independentistes **han perdut la majoria política per primer cop després de malbaratar dotze anys d'hegemonia al Parlament.**

Aquesta investidura és la darrera peça d'un dòmino que fa anys que va començar. El PSC-PSOE seurà al Palau de la Generalitat amb el triple reforç de la investidura al Govern de l'Estat amb Junts i ERC, al Parlament amb ERC, i a les diputacions, consells comarcals i ajuntaments amb ERC i Junts, —els dos partits que havien de liderar la independència. El PSC-PSOE també controla l'Ajuntament de Barcelona i les ciutats més poblades del país. Quinze anys després de les consultes populars per la Independència i set anys després del Primer d'Octubre, **el partit més entrelaçat amb els poders de l'Estat controla la Catalunya institucional del tot.**

Aquest fet inèdit suposa dos problemes relacionats: primer, les conseqüències que aquest govern tindrà pel país, i segon, u problema de inoperància política.

El problema més important que aquest escenari planteja és per al país. Malgrat la incompetència que els partits catalans han mostrat en la seva gestió del dia a dia, uns governs del tot controlats pel PSC-PSOE obren un escenari encara molt pitjor. **És un escenari que fa possible i probable un retrocés nacional com no hem vist des de la dictadura.** El PSOE és un partit amb una llarga experiència creant xarxes clientelars, controlant mitjans de comunicació, sindicats, associacions, i infiltrant institucions i empreses públiques de militants i simpatitzants. **Quatre anys de control absolut de Catalunya costaran dècades de revertir si no fem un tall net.**

En les polítiques concretes pel que fa a llengua, educació, infraestructures, demografia, model econòmic i urbanístic, patirem la imposició d'un model que té com a prioritat afavorir abans que res l'assimilació a Espanya. A la subordinació política, hi afegiran la destrucció de les formes de vida del país, tant les tradicionals com les contemporànies, per ofegar tota espontaneïtat popular en nom de la uniformització i el jacobinisme. Els catalans, quan som lliures, som perillosos políticament. La combinació del model Hard Rock amb el model Rodalies, i l'extensió del model de governança de les àrees metropolitanes de Barcelona i de Tarragona a la resta del país, és el somni que els socialistes espanyols han tingut per Catalunya des dels anys 70. Ara, els partits del procés els han deixat via lliure.

El segon problema és polític i és a la vista de tothom: els partits, que haurien de servir per articular les diverses sensibilitats ideològiques dels catalans que desitgen la llibertat de

Catalunya, no serveixen per fer aquesta funció. **Són sempre els primers a rendir-se a les pressions espanyoles.** En comptes de ser el darrer baluard de defensa o l'avantguarda d'una ofensiva, prefereixen sempre salvar-se a ells mateixos i embarcar-se en una guerra de l'un contra l'altre que ja només els interessa a ells.

En conseqüència, **les institucions que han governat les darreres dècades**, en lloc de ser espais d'alliberament, **s'han acabat convertint en mecanismes d'assimilació**, incapaços de fer polítiques decidides. L'aversió que els partits han mostrat a encarar els conflictes del país han convertit els consensos dels catalans en paper mullat i les institucions en mecanismes de normalització de l'espanyolitat.

És fonamental que canviem aquesta dinàmica 180 graus. Això significa bastir una oferta política que pugui articular una ambició centrada i pragmàtica, construïda sobre allò que és nacionalment innegociable, que és la llibertat nacional dels catalans.

Caldrà també fer una oposició radical a les polítiques concretes que aquest govern farà. I per fer-ho, calen eines polítiques centrades a explicar els problemes i les solucions específiques que el país té i necessita i abandonar la política efectista que busca només excitar les passions més baixes de la naturalesa humana.

El país ha de reaccionar. Fora de la política pròpiament dita, cal que els catalans tornem a fer la política amb les nostres mans i caps. **Els partits han privatitzat el conflicte nacional:** ens forcen a encarar en la vida privada —a l'escola, a la botiga, en les trucades d'atenció al client, en els jutjats, a la feina, a les finestretes burocràtiques— tot el que ells han renunciat a encarar a les institucions. Ens hem d'organitzar perquè aquestes batalles no siguin individuals ni solitàries. Cal tornar als espais civils, culturals, associatius de base. Cal implicar-se amb temps i diners en les noves iniciatives que sorgeixen per fer avançar la llengua, l'escola, l'economia, l'activisme, el pensament. **Ens cal bastir una malla densa que els socialistes espanyols no puguin penetrar ni desmembrar.**

Tenim molta feina. **La gent d'Alhora oferim aquesta organització fundada de zero** per articular-nos políticament. Sobretot, ens oferim per ajudar a fer aquesta malla, cadascun de nosaltres, allà on siguem útils. Aquest és el nostre compromís.

Barcelona, 4 d'agost de 2024

